

et meget vigtigt Spørgsmaal, idet vi give 402,000 Kroner om Aaret til disse Bygningers Vedligeholdelse, og jeg vil sige, at vi i Grunden give meget Mere, thi den Indtægt, der høves, og som drages fra, antager jeg er høist ubetydelig i Forhold til, hvad slige Lokaliteter i andre Bygninger her i Byen vilde koste. Men hvad der er det største Tab, er naturligvis det store Rentetab, der maa følge deraf, at kostbare Bygninger benyttes til en Brug, som langt billigere kunde fyldestgøres, dersom der blev truffet et bedre Arrangement. Jeg har tilladt mig at nævne dette, for at det ærede Thing ikke skal tro, at det var ugrundet at omtale dette Spørgsmaal, men jeg venter naturligvis ikke noget som helst Svar fra den ærede Indenrigsminister, thi der kan ikke være Tale om, at han skulde være forberedt paa dette Spørgsmaal; jeg vil blot have det betragtet som en fornyet Opmærksomhedsgjenstand for det ærede Thing og Regjeringen. — Der er her under Forhandlingerne angaaende det, som er omtalt i Betænkningens Nr. 58, fremkommet en Udtalelse fra det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), som jeg ønsker at sige et Par Ord imod. For det Første tror jeg nemlig, at det ærede Medlem opfattede den ærede Ordfører urigtig, hvad jeg imidlertid skal lade denne om at bevare, men for mit eget Vedkommende vil jeg sige, at jeg deler den Anskuelse, at denne Sag skal ordnes i Aar, og jeg har heller ikke forstaaet den ærede Ordfører anderledes, end han var af samme Mening. Jeg siger kun dette, fordi den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 1ste Valgkreds syntes at stille de Medlemmer af Udvalget, der maatte have en anden Mening end han i dette Punkt, paa en urigtig Maade ligeoverfor dette Spørgsmaal. — Der er endnu en Bemærkning, jeg skal tillade mig at gjøre, uden at jeg skal gribe ind i den ærede Ordførers Funktion, nemlig om den Maade, hvorpaa den ærede Minister har udtalt sig angaaende den første Henstilling. Den ærede Minister har høvedet for Administrationen, at Hs. Majestæt Kongen var den, der udnævnte Mand til Embedernes Bestyrelse, og at det kom an paa ham, om Embederne skulde bestyres ved konstituerede eller fast ansatte Embedsmænd. Den ærede Minister udtalte meget rigtig, at han havde tilbudt en konfidentiel Meddelelse. Jeg antager iøvrigt, at en saadan vilde være ganske overflødig, thi jeg tror, at der slet ikke er slet noget Overordentligt ved denne Sag, saaledes som den staar. Det er vist oftere forekommet, at der er, hvad man kalder en Retrattepost. Uden at jeg i mindste Maade veed Noget om denne Sag, vil jeg sige, at Sligt er Noget, som pleier at kaldes offentlige Hemmeligheder, som Enhver tænker om, hvad han vil, og som jeg iøvrigt slet ikke skal sige videre om. Vi have, som sagt, set, at det er slet mange Gange før, men det forekommer mig kun ikke, at der her var Anledning til at rejse et Spørgs-

maal, der paa en Maade giver Anledning til en Strid mellem de forskellige grundlovmæssige Statsmagter indbyrdes. Jeg tror, at denne Sag meget godt kunde afgjøres paa en ganske jevn Maade; men den ærede Ministers Udtalelser kunde, synes det mig, idetmindste fra visse Sider opfordre til en skarp Smødegaaen, hvad jeg nu for mit Vedkommende er en Fader af, hvor det ikke er nødvendigt. Jeg vil altsaa sige, at jeg paa ingen Maade kan erkjende, at den ærede Minister har Ret i, at dette skulde være Rigsdagen uvedkommende. Jeg vil ikke tale om, at man jo har Lov til at bringe ethvert offentligt Anliggende under Forhandling, men vi have jo ogsaa her i Thinget et grundlovmæssigt Tilsyn med den højeste Administration, hvilket vi jo endog saa kunne give en praktisk Anvendelse, naar vi to, at der er slet et Overgreb eller Misgreb, idet vi jo have Ret til at anklage for Rigsretten. Men hvis man nu skulde ville gaa til et saadant Skridt, vil jeg spørge: Er det da ikke nødvendigt, at man bringer Spørgsmaal af den Art, som forekomme tvivlsomme, til Omtale, for at man kan bedømme, om der her er slet noget Misgreb eller ikke, og for ialtsald at kunne udtale en berettiget Kritik derom, selv om man ikke vil gaa til yderligere Skridt. Vi have mange Gange i vor 25aarige Rigsdags-tilværelse haft Spørgsmaal for af den Art, og det er altid gaaet saaledes jevnt hen. Man har hørt Regjeringen, og man har maatte ikke været ganske tilfreds dermed, man har saa sagt sin Mening derom, og der har ikke i den Tid, jeg kan huske, været Tale om Anlæg af Rigsrets-sag angaaende et saadant Spørgsmaal, men undertiden har der været udtalt Kritik deraf. Nu siger jeg, at jeg kan ikke Andet end paastaa for mit Vedkommende, at vi ere berettigede til at forlange og, som det forekommer mig, at vi ogsaa kunne vente ved velvillig Smøbekommen at faae at høre Grunde for denne Fremgangsmaade, især naar det maatte koste saalidt Overvindelse at give dem, som jeg formoder, at det vil i nærværende Tilfælde. Dette er naturligvis blot min Gissning; det følger af sig selv, at jeg ikke er af de Indviede. Det forekommer mig, at det vilde være uheldigt, om der mellem Ministeriet og Rigsdagen, som der er saamange vigtige Punkter imellem, der kunne give Anledning til temmelig skarp Oprøben fra den ene eller anden Side, skulde reises Vanskeligheder af Noget, som dog maatte kunde gaa jevnt og roligt hen. Jeg er en Ven af Freden i alle Retninger, ogsaa med Hensyn til Forholdet mellem Regjeringen og Rigsdagen. Der var en anden Udtalelse fra den ærede Minister, som slog noget ind i den samme Retning, og da jeg som sagt ønsker, at Alt skal gaa jevnt frem, vil jeg ogsaa herom tillade mig et Par Ytringer med al Urvørdighed ligeoverfor den ærede Minister og med det velvilligste Sindelag til alle Sider. Det forekommer mig, at den ærede Minister ganske ligesom sagde os, og det er